

El valor d'un ronyó

El soroll del despertador repica fort dins el meu cap. La nit anterior l'alcohol va fer estralls en les meves neurones i ara el martelleig es deixa notar a les temples. La poca il·luminació que traspua a través de les petites esclatxes de la persiana penetra a través de les parpelles com si fossin agulles de quiròfan. La raspor dels llençols em danya la pell. Sembla que m'hagin clavat una bona estomacada. Tot em fa mal.

Abans de seguir suportant més tortures, m'aixeco per anar a la cerca d'una aspirina i em torno a estirar al llit amb el cap sota el coixí. Un son reparador té la finalitat d'arreglar el cos, i, amb una mica de sort, unes hores més m'arreglaran el cap. Merda, el puto vibrador del mòbil. La vibració de l'aparell el fa serpentejar per damunt la tauleta de nit i fa impossible reiniciar el descans reparador que tenia intenció d'aconseguir.

Amb els ulls mig clucs i intentant fixar tant com puc la mirada desbloquejo l'aparell, abaixo la brillantor insuportable de la pantalla i m'adono del símbol de Whatsapp a la pantalla. No paren d'aparèixer *pop ups* de missatges entrants. El remitent és un número desconegut que comença per un +34, però que acabava amb un "... " de la llargada que tenia.

"Com estàs?"

"Què tal la festa d'ahir?"

"Quina turca que vas agafar, no?"

"Ahir ho vas donar tot!"

Les llacunes de memòria que l'alcohol ha creat en la meva ment alberguen potser el secret de la identitat d'aquell número. Havia sortit amb amics, però, evidentment, el mòbil reconeixeria el número si fos algun d'ells. Ara bé, és evident que qui hagi escrit sap que ahir vaig sortir de festa. Que com estic? Cardat. Això em fa pensar que potser ja tinc una edat... Intento recordar la nit d'ahir. Recordo entrar a la discoteca cap allà les 2 de la matinada, després d'un sopar i una primera ronda de *xupitos* de limoncello. Recordo tot el que va passar abans, però res del que va passar després. Un sobresalt em fa incorporar al llit i comprovar on soc. És evident que soc casa meva, però no soc gens conscient de com, quan i amb qui hi havia entrat.

"Molta ressaca o què, tio? Ahir anaves desfessat, eh!"

No quedava cap tipus de dubte. No només sap que he sortit de festa sinó que hi era i em va veure! Intento obrir la foto de perfil de l'aplicació i afinar al màxim les pupil·les per distingir-hi alguna cosa. Res de res. Només hi ha una porta d'entrada a un edifici. Qui collons té la imatge d'una porta com a foto de perfil?

"Qui ets?"

De miracle encerto les quatre tecles del teclat per mirar de saber la identitat del meu interlocutor.

"Et recomano que apartis el despertador de la tauleta de nit i et prenguis la pastilla que hi ha darrere. Ara encara no notes el dolor, però si no te la prens el notaràs".

Què collons diu aquest imbècil? Quina mena de broma és aquesta. Tant despert com es pot estar amb ressaca, aparto de seguida el despertador i per sorpresa meva hi trobo una pastilla.

No me'n fio gens. Algú de la colla s'ha llevat graciós i em vol jugar una mala passada. Ahir estava amb tots ells i saben que ahir ja tenia intenció de donar-ho tot.

“Ets en Genís, oi? Què pretens? No en vas tenir prou ahir vespre amb la farra que ens vam muntar? Vols seguir amb la gresca?”

No podia ser res més que una broma. No tenia cap mena de sentit, però ja em diràs què hi cardava una pastilla allà darrere. Segur, només podia ser una altra de les jugades d'en Genís o d'algú del grup.

“No soc en Genís, ni cap del teu grup d'amigotes. Només et recomano que et prenguis la pastilla abans que el teu cos comenci a sentir els símptomes de l'operació”.

Perdona??!!! “operació”? Què collons passa aquí? Tinc el cos fet una coca i el martelleig incessant de dins el cap sembla no tenir fi, però tots sabem que això és l'alcohol. El primer impuls, tot i així, és el d'inspeccionar-me el cos. I per sorpresa meva descobreixo un tros de gassa enganxada amb esparadrap a l'esquena. Ara sí que la broma ha deixat de fer gràcia. M'inunda una suor freda i em comença a tremolar tot el cos encara mig incorporat sobre el llit. Descalç i mig despullat me'n vaig al lavabo i, davant del mirall, enretiro a poc a poc el bandatge. La meua cara d'horror absolut en haver deixat al descobert una cicatriu gegant encara morada de les cosides augmenta el meu mal de cap. Però el meu temor l'ignora per tornar cap al llit a buscar de nou el mòbil.

“Què COLLONS està passant? Qui ets? Què m'has fet? Què collons vols de mi?”

Espero una resposta, no puc fer res més, el cos no m'ho permet i el tremolor i la por tampoc. Sota el número de telèfon interminable hi apareix i desapareix la paraula “escrivint”. Passen uns quants minuts llargs. Desbloquejo ràpidament la pantalla cada cop que s'apaga. I l'“escrivint” va apareixent i desapareixent.

“QUE QUÈ VOLS TROS D'IMBÈCIL???? QUÈ VOLS DE MI I QUÈ M'HAS FET?”

La impaciència em pot i em predisposo a fer un missatge de veu. M'aclareixo el coll com puc per poder projectar tota la meua ira, ràbia i impotència. No tinc temps per fer bona veu ni tant sols pretendre-la:

“ESCOLTA, FILL DE LA GRAN PUTA! QUÈ COI VOLS DE MI? QUI ETS I PER QUÈ M'HO FAS AIXÒ?”

Ara sí. De seguida apareixen les respostes. O les majúscules o la insistència l'han fet parlar.

“T'hem extirpat el ronyó, però no pateixis. El tenim conservat i l'operació és fresca. Mira, tu pren-te la pastilla. És un calmant que no et deixarà sentir el dolor”.

“PERDONAAAAAAA!!!! Tu estàs flipant o què??? Però seràs FILL DE PUTA!! I per què m'hauria de refiar de tu? Potser en lloc de ser un calmant és alguna droga i m'acabes de rematar!”

Joder, joder, joder!!! Què està passant? Per què a mi? No he fet res malfet a ningú, no? A veure, fes memòria. Què va passar ahir la nit? Recordo entrar a la discoteca. Tenia un gíntonic a la mà i ens ho estàvem passant bé amb un grup de noies. Recordo anar al lavabo amb una d'elles. Era una tia fàcil. Recordo que al lavabo ens vam començar a liar i després tot borrós, i finalment negre. I m'he despertat aquí. Hòstia puta! Aquella guarra em va fer alguna cosa! Sí, podria ser! No li devia costar gaire ficar-me alguna cosa a la beguda! Serà filla de puta! Torno en sí i obro el Whatsapp. Els cabrons del ronyó no han dit res més. Busco entre els contactes.

“Tio, Genís! Ahir a la nit, què va passar? No recordo res de res”

Vaig assumir que en Genís no respondria de seguida. Ell també havia tingut una nit mogudeta. Vaig marcar el seu número amb l’esperança que el vibrador de l’aparell el despertés o que s’hagués oblidat de posar-lo en silenci. I així deuria ser. No em va agafar la trucada, però pocs segons després de penjar el mòbil va aparèixer un *pop up* del WhatsApp.

“Cabron! Tu sí que t’ho saps muntar, eh! Què la tia aquella? Ho fa bé o què? ;)”

“Joder, no recordo res de res. Per això t’ho deia! M’he despertat i tenia un missatge anònim que em diu que m’han robat un ronyó i tinc la cicatriu a l’esquena, i tio, que no recordo res de res d’ahir!!!! Qui era la pava aquella?”

“Què collons dius? Vols dir que encara no vas begut, tio?”

“QUE NO JODER!!! QUE TINC UNA FERIDA COSIDA A LA PUTA ESQUENA!!!!”

Ara sona el telèfon. Trucada entrant del mòbil d’en Genís.

— Tio, m’has d’explicar què va passar ahir. M’he despertat i tinc una cicatriu gegant a l’esquena. Un sonat m’està dient per WhatsApp que em van extirpar un ronyó. Et juro que si és una parida teva o del grup us penjo pels ous!

— Hòstia puta, Guillem! Però què collons t’empatolles ara! No cardis broma amb això que és molt d’hora i la ressaca no em deixa distingir entre la conya i la realitat.

— Que no tio, que t’ho dic de veritat! Explica’m què va passar ahir! Ara et passo la foto per WhatsApp i veuràs que no estic de conya.

— JODER! Però què collons...!!! Vale, vinc de seguida cap a casa teva i mirem de fer memòria tots dos.

Penjo el telèfon. Potser acompanyat puc passar millor el mal tràngol. Torno a obrir el Whatsapp i torno a escriure a l’anònim.

“M’HAS DE DIR ARA MATEIX QUI COLLONS ETS I QUÈ COLLONS VOLS!!!!!!!!!!!!”

La resposta triga un segon a arribar

“Mira, tal com t’hem dit, tenim el teu ronyó. Te l’hem extirpat no fa gaire i si t’afanyes a procedir tal com et diem segurament te’l podràs reimplantar”.

“PERÒ TU ETS GILIPOLLES O QUÈ??”

“Ep xaval, no estàs en cap posició per insultar. Mira, de veritat. Fes una cosa. L’únic que volem són 4.000€. Tu fes un ingrés de 4.000€ al número de compte que t’enviarem i de seguida trobaràs el teu ronyó esperant-te a la recepció de l’hospital que et direm quan rebem els diners.”

“Hem”, “rebem”, “volem”. Són més d’un? No m’ho puc creure!

“No tinc aquests diners ara mateix”.

“Ja ho sabem. Però també sabem que ets llest i tens recursos. Espavila’t. El teu ronyó no aguantarà més de 8 hores dins un pot amb glaçons. I si no acceptes el tracta digues-ho perquè abans que es faci malbé el vendríem al mercat negre”.

El dit es desplaça amb celeritat per la pantalla a la cerca del contacte de l'Anna. Truco i de seguida em despenja el mòbil:

— Ei *carinyu*, escolta. Necessito que confiïs amb mi i que em facis una transferència urgent de 4.000€

— Ep! Para el carro! Què collons dius? Què passa? M'estàs demanant molts diners!

—Et juro que te'ls tornaré, em sembla que l'he liada i necessito la pasta per sortir d'aquest merder. De veritat, algú m'ha obert i m'ha pres un ronyó i em demanen 4.000€.

— Hahahahaha! Molt graciós. Hi ha en Genís per aquí oi? Què passa, que la festa s'us ha allargat fins ara? Au vinga, Guillem! Se't podria haver ocorregut qualsevol cosa per fer-me picar, però un ronyó? En *sèrio*?

— *Joder*, Anna, t'ho dic de veritat. Et passo foto per Whatsapp.

— Ja, i com sé que això no és una foto de Google!

— Hòstia puta Anna, t'ho dic de veritat! Fa 4 anys que anem junts i mai et faria una jugada així. Tu fes-me al transferència i et juro que t'ho tornaré.

El portàtil! Necessito el portàtil. M'aixeco tambalejant i esquivant amb rapidesa els objectes del pis agafo el portàtil de sobre la taula del despatx i me'n torno corrent cap al llit. Només d'obrir el navegador ja rebo un missatge automàtic; l'Anna ja m'ha transferit els 4.000€: de seguida faig els moviments de cursor pertinents per ingressar la quantitat al nou número de compte que m'han passat. No sense abans rebre un altre missatge recordant la urgència que requereix la situació.

“Més val que t'afanyis xaval, si no vols perdre el ronyó”.

“Transferència feta. Aquí captura del moviment. Ara digues a quin hospital he d'anar”.

“...”

Cap resposta, res de res. El molt *cabrón* ha agafat els diners i ha callat com un puta.

“EH! He fet el que m'has dit. Compleix el que has promès”.

“Tranquil Guillem. No pateixis. El teu ronyó encara està dins el teu cos. La cicatriu és totalment superficial i els punts et cauran sols d'aquí un dies”.

“WTF!!!”

“Soc en Joan. En Joan Parrilla. Portes 3 mesos sense pagar-me el lloguer del pis i començava a dubtar que ho fessis. Potser ara te'n recordaràs que a finals de mes has de pagar si vols continuar tenint un sostres. Si no, podem rescindir el contracte quan vulguis. Només m'ho has de dir i quedem per posar fi a la relació”.